

UZASADNIENIE

M. F. (1) został oskarżony o to, że:

1. w dniu 7 kwietnia 2014 r. w Ł. stosował przemoc wobec M. F. (2) polegającą na wyciąganiu z samochodu, przemieszczaniu siłą do innego pojazdu, szarpaniu za kończyny górne i odzież, uderzaniu o maskę samochodu, stosowaniu groźby bezprawnej wyrzucenia pokrzywdzonej z samochodu podczas jazdy, chcąc w ten sposób zmusić M. F. (2) do wydania nieletniego dziecka powodując swym zachowaniem u pokrzywdzonej obrażenia w postaci sińców w powłokach kończyn górnych i dolnych oraz otarcia naskórka lewej kończyny górnej i dolnej tj. obrażenia naruszające czynności narządu ciała na czas poniżej siedmiu dni tj. o czyn z art. 191 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

2. w okresie od 9 czerwca 2011 r. do 21 stycznia 2014 r. w Ł. w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem uporczywie nękał M. J. i A. J. wzbudzając u nich uzasadnione okolicznościami zagrożenie oraz istotnie naruszając ich prywatność poprzez wysyłanie e-maili do ich pracodawców z prośbą o podwyżkę pensji, a tym samym, że przetrzymują dziecko dla okupu, jak również umieszczał na stronie internetowej fabi.pl apel do przełożonych, współpracowników i studentów małżeństwa J., a w trakcie wypowiedzi emitowanych przez media podawał nieprawdziwe fakty z życia szykanujące M. i A. J. tj. o czyn z art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

3. w okresie od 9 czerwca 2011 r. do 6 sierpnia 2014 r. w Ł. w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem uporczywie nękał M. F. (2) wzbudzając u niej uzasadnione okolicznościami zagrożenie oraz istotnie naruszając jej prywatność poprzez publiczne publikowanie zapisów z jej osobistych pamiętników, wypowiedzanie w mediach nieprawdziwych faktów z życia osobistego i intymnego rodziny oraz umieszczanie na forach internetowych i rozpowszechnianych ulotkach treści obelżywych, wyzwisk szykanujących pokrzywdzoną tj. o czyn z art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

4. w okresie od czerwca 2011 r. do stycznia 2014 r. w Ł. w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem bezpośrednio jak i za pomocą połączeń internetowych odebranych na terenie Ł. i okolic kierował groźbę bezprawną wobec M. F. (2) w celu zmuszenia jej do określonego zachowania związanego ze sporem o wychowywanie dziecka tj. o czyn z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wyrokiem z dnia 22 września 2016 r. w sprawie sygn. akt V K 365/15 Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi uznał oskarżonego M. F. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego w pkt. 1 wypełniającego dyspozycję występku z art. 191 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i na podstawie art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

W zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt. 2 uznał oskarżonego za winnego tego, że w okresie sierpnia i września 2012 r. w Ł. w piśmie skierowanym do pracodawcy A. P. (...) w Ł. i jej pracowników z prośbą o podwyżkę pensji dla A. J. oraz za pomocą środka masowego komunikowania się w postaci Internetu poprzez zamieszczenie pisma na stronie fabi.pl skierowanego do (...) Politechniki (...) oraz lekarzy Szpitala im. dr J. B. w Ł. z prośbą o wsparcie finansowe dla A. J. i M. J. pomówił ich o porwanie i przetrzymywanie dla okupu syna oskarżonego, to jest o takie postępowanie, które mogło poniżyć ich w opinii publicznej oraz narazić na utratę zaufania potrzebnego dla wykonywania zawodu wykładowcy akademickiego i lekarza tj. popełnienia przestępstwa z art. 212 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i na podstawie art. 212 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt. 3 Sąd Rejonowy uznał oskarżonego za winnego tego, że w dniach 12 i 18 lipca 2014 r. w Ł. w ulotkach z dnia 10 lipca 2014 r. rozprowadzanych w budynku wielorodzinnym tj. miejscu zamieszkania M. F. (2) i jej rodziców pomówił ją o uprowadzenie wspólnego syna, przetrzymywanie go bez kontaktu z ojcem oraz żądanie okupu za syna od oskarżonego, to jest o takie postępowanie, które mogło poniżyć ją w opinii

publicznej tj. popełnienia przestępstwa z art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i na podstawie art. 212 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 50 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł.

Sąd Rejonowy uniewinnił oskarżonego od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. 4.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. za przestępstwa przypisane oskarżonemu w punktach 1 i 2 wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres próby 1 roku oraz na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do informowania sądu o przebiegu okresu próby w okresach co dwa miesiące. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 8 marca 2015 roku do dnia 17 marca 2015 roku oraz zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych.

Wyrok Sądu Rejonowego został zaskarżony apelacjami przez prokuratora i obrońcę oskarżonego.

Obrońca oskarżonego zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu:

1. w odniesieniu do czynów przypisanych oskarżonemu w pkt. 2 i 3 obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 212 § 1 i 2 k.k. poprzez wyrażenie niesłusznego poglądu, że opisane tam zachowanie M. F. (1) wyczerpuje ustawowe znamiona przestępstwa pomówienia;

2. w odniesieniu do czynu z pkt. 1 wyroku obrazę przepisów postępowania tj. art. 410 i 7 k.p.k., polegającą na jednostronnej ocenie materiału dowodowego wyrażającą się w uznaniu za wiarygodne zeznań pokrzywdzonej i świadka W. G. oraz pominięciu dowodu z wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań E. B., a także nagrania z przebiegu zdarzenia zarejestrowanego na płycie CD.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonego w zakresie czynów objętych zarzutami z pkt. II, III i IV zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu:

1. obrazę przepisu prawa materialnego tj. art. 190a § 1 k.k. poprzez zakwalifikowanie czynów z pkt. II i III z art. 212 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. zamiast przyjęcia kwalifikacji prawnej z art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, co skutkowało uniewinnieniem oskarżonego od czynu z pkt. IV, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wskazuje na to, że dopuścił się on czynu z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

W konkluzji apelacji prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, czyny z pkt. II i III wypełniały dyspozycję przestępstw z art. 191a § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i wymierzenie za nie oskarżonemu kar po 8 miesięcy pozbawienia wolności, za czyny z pkt. I, II i III kary łącznej 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat, orzeczenie dozoru kuratora i kary grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 40 zł każda, zaś w zakresie czynu z pkt. IV o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Obie apelacje w zakresie zawartych w nich wniosków nie były zasadne.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do apelacji prokuratora stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy słusznie uznał, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dał wystarczających podstaw do przyjęcia, aby zachowanie oskarżonego wobec A. i M. J. oraz M. F. (2) można było uznać za przestępstwo uporczywego nękania (stalkingu) z art. 190a § 1 k.k.

Na gruncie normatywnym przestępstwo stalkingu może wprawdzie stanowić *lex specialis* w stosunku do przestępstwa zniesławienia z art. 212 § 1 i 2 k.k. (Kodeks Karny Komentarz pod red. M. Królikowskiego, wydanie IV 2017 r., teza 47 do art. 190 a § 1 k.k., Legalis). Różnica pomiędzy przestępstwem zniesławienia, a przestępstwem stalkingu sprowadza się m.in. do intensywności działania sprawcy, przybierającego formę uporczywego nękania innej osoby, a zatem zachowania, które może prowadzić do udrczenia, zastraszania, zdominowania, upokorzenia, wywoływania u pokrzywdzonych doznań negatywnych.

W przedmiotowej sprawie według ustaleń Sądu Rejonowego, które nie zostały skutecznie zakwestionowane przez prokuratora, zachowanie oskarżonego w stosunku do A. i M. J. miało sprowadzać się do przesłania drogą elektroniczną w okresie sierpnia i września 2012 r. pisma do pracodawcy A. P. (...) w Ł. i jej pracowników z prośbą o podwyżkę pensji dla A. J. oraz poprzez zamieszczenie na stronie fabi.pl pisma skierowanego do (...) Politechniki (...) oraz lekarzy Szpitala im. dr J. B. w Ł. z prośbą o wsparcie finansowe dla A. J. i M. J., którzy mieli dopuścić się porwania i przetrzymywania dla okupu syna oskarżonego.

Powyższego zachowania nie można w żadnym razie ocenić jako mające postać uporczywego nękania pokrzywdzonych w rozumieniu art. 190 a § 1 k.k.

W odniesieniu do M. F. (2) ustalone przez Sąd Rejonowy zachowanie oskarżonego, polegające na umieszczeniu ulotek w miejscu zamieszkania M. F. (2) i jej rodziców, zawierających informację o uprowadzeniu wspólnego syna, przetrzymywaniu go bez kontaktu z ojcem oraz żądaniu okupu za syna także nie mogło zostać uznane za uporczywe nękanie M. F. (2).

Za takie działania słusznie nie zostały uznane przez Sąd Rejonowy informacje o przebiegu postępowania w przedmiocie władzy rodzicielskiej, rozwodu oraz podziału majątku, które miały być umieszczane przez oskarżonego na zamkniętej grupie dyskusyjnej stowarzyszenia (...), a także stronie fabi.pl oraz w programach telewizyjnych, w których uczestniczył oskarżony. Informacje te wyrażały subiektywny stosunek oskarżonego do konfliktu z żoną oraz teściami dotyczącego m.in. władzy rodzicielskiej. Nie stanowiły jednak uporczywego nękania pokrzywdzonych. Także prokurator we wniesionej apelacji nie wskazywał, które z wypowiedzi czy zachowań oskarżonego w ocenie oskarżyciela świadczyły o uporczywym nękanii pokrzywdzonych w rozumieniu art. 190a § 1 k.k.

Sąd Okręgowy nie podziela stanowiska, iż takim zachowaniem miałyby być ujawnienie przez oskarżonego w prywatnej grupie dyskusyjnej na portalu społecznościowym, do której dostęp mieli tylko zarejestrowani członkowie, informacji uzyskanych z pamiętnika M. F. (2), dotyczącej świadomego i celowego wykorzystania zwolnienia lekarskiego w celu zemsty na pracodawcy, co zdaniem oskarżonego miało świadczyć o charakterze pokrzywdzonej, która nie waha się podejmować negatywnych etycznie zachowań w celu realizacji własnych interesów. Informacja ta, choć mogłaby zostać uznana za naruszająca prawo prywatności pokrzywdzonej, nie stanowiła nękania jej. Nie została skierowana do pokrzywdzonej, ani umieszczona w intencji zapoznania się pokrzywdzonej z jej treścią. M. F. (2), jak zeznała, uzyskała informację o umieszczeniu przez oskarżonego takiego wpisu od osoby, która została zarejestrowana jako członek zamkniętej grupy dyskusyjnej na portalu społecznościowym i przekazywała pokrzywdzonej informacje o zamieszczanych tam wpisach.

Poza wyżej wymienioną kwestią prokurator nie wskazał w apelacji na jakiegokolwiek inne potencjalne zachowania oskarżonego, które mogłyby zostać zakwalifikowane jako uporczywe nękanie pokrzywdzonych. W szczególności prokurator nie wskazał, w jaki sposób oskarżony miałby uporczywie nękać pokrzywdzonych poprzez wypowiedzi w mediach. Fakt udziału oskarżonego, jako prezesa stowarzyszenia (...), w programach radiowych i telewizyjnych dotyczących kwestii władzy rodzicielskiej oraz trudności ojców w realizacji tejże władzy sam w sobie nie może być uznany za przestępstwo stalkingu, nawet w sytuacji gdy na poparcie swoich twierdzeń oskarżony przedstawiał

przebieg zdarzeń w prezentowanej przez siebie wersji, o ile nie wykazano jednocześnie, aby jego wypowiedzi przybrały formę udręczenia, zastraszania, zdominowania, upokorzenia, wywoływania u pokrzywdzonych doznań negatywnych. Takich ustaleń odnoszących się do konkretnych wpisów i wypowiedzi oskarżonego nie zawiera wszakże apelacja prokuratora.

Nie był również zasadny zarzut apelacji prokuratora odnoszący się do uniewinnienia oskarżonego od przestępstwa z art. 191 § 1 k.k. opisanego w pkt. IV, tj. groźby bezprawnej w celu zmuszenia pokrzywdzonej M. F. (2) do określonego zachowania.

Lektura apelacji oskarżyciela prowadzi do wniosku, że powodem kwestionowania przez prokuratora ustaleń Sadu Rejonowego jest stwierdzenie, że niektóre wpisy internetowe zawierają groźby wobec pokrzywdzonej oraz że na stronach internetowych oskarżony miał grozić pokrzywdzonej zemstą (k. 804 v.).

Powyzsze stwierdzenie w zestawieniu z motywami uniewinnienia oskarżonego od czynu z art. 191 § 1 k.k., zawartymi w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, można było ocenić wyłącznie jako polemikę z rozstrzygnięciem Sądu I instancji.

Sąd Rejonowy wskazał na różnoraki charakter wpisów zamieszczanych przez oskarżonego na zamkniętym forum dyskusyjnym przyjmując, że w większości były one niepochlebne dla matek, które ograniczają ojcom możliwość kontaktu z dziećmi. Żaden z tych wpisów nie miał jednak charakteru groźby bezprawnej w celu zmuszenia pokrzywdzonej do określonego zachowania, o jakiej mowa w przepisie art. 191 § 1 k.k. Żaden z tych wpisów nie był także skierowany bezpośrednio do pokrzywdzonej.

Kwestionując rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego prokurator nie wskazał na wadliwość dokonanej oceny, nie powołał się na konkretne wpisy i zachowania oskarżonego mające uzasadniać proponowaną w akcie oskarżenia kwalifikację prawną z art. 191 § 1 k.k., ale ograniczył się jedynie do odmiennej, niż dokonana przez Sąd Rejonowy, oceny zachowania oskarżonego, co nie mogło skutecznie doprowadzić do podważenia orzeczenia o uniewinnieniu oskarżonego od popełnienia przestępstwa z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. zarzucanego w pkt. IV.

Sąd Okręgowy nie uznał także za zasadną apelacji obrońcy w zakresie dotyczącym skazania oskarżonego za przestępstwa z art. 212 § 1 i 2 k.k.

Nie kwestionując ustaleń odnoszących się do umieszczenia przez oskarżonego wpisów dotyczących jego teściów i żony obrońca wskazywał na kontekst, w którym informacje te zostały przez oskarżonego zamieszczone, tj. emocjonalny spór o realizację kontaktów z dzieckiem i wyraz kpiny związanej z bezsilnością oskarżonego w realizacji swoich praw rodzicielskich, o czym miał m.in. świadczyć tytuł jednego z pism tj. „prośba o pomoc”.

Odnosząc się do tego zarzutu należy stwierdzić, że Sąd Rejonowy oceniając zachowanie oskarżonego miał na uwadze tło konfliktu pomiędzy oskarżonym, a jego żoną i teściami.

Nie można jednak zgodzić się z tezą obrońcy jakoby zachowanie oskarżonego należało ocenić w kategoriach kpiny z powodu bezsilności podejmowanych działań, mieszczące się w zakresie wolności wypowiedzi.

Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 10 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności każdy ma prawo do wolności wyrażania opinii. Prawo to obejmuje wolność posiadania poglądów oraz otrzymywania i przekazywania informacji i idei bez ingerencji władz publicznych i bez względu na granice państwowe.

Zgodnie jednak z ustępem 2 tego artykułu korzystanie z wolności wyrażania opinii pociągających za sobą obowiązki i odpowiedzialność może podlegać takim wymogom formalnym, warunkom, ograniczeniom i sankcjom, jakie są przewidziane przez ustawę i niezbędne w społeczeństwie demokratycznym w interesie bezpieczeństwa państwowego, integralności terytorialnej lub bezpieczeństwa publicznego ze względu na konieczność zapobieżenia zakłóceniu porządku lub przestępstwu, z uwagi na ochronę zdrowia i moralności, ochronę dobrego imienia i praw innych osób

oraz ze względu na zapobieżenie ujawnieniu informacji poufnych lub na zagwarantowanie powagi i bezstronności władzy sądowej.

Wolność wyrażania opinii gwarantowana przepisem art. 10 ust. 1 Konwencji nie jest zatem prawem absolutnym, ale doznaje ograniczeń m.in. tam, gdzie wyrażana opinia miałaby prowadzić do naruszenia ochrony dobrego imienia i praw innych osób.

Pomawiając pokrzywdzonych o przetrzymywanie dziecka dla okupu, a przez to chciwość, brak moralności, etyki, interesowność i wyrachowanie oskarżony wykroczył poza granice wolności wypowiedzi.

Jego zachowanie o tyle nie mogło być uznane za zmierzające jedynie do zmiany zachowania pokrzywdzonych w zakresie realizacji kontaktów z synem, że pomawiając ich o przetrzymywanie syna celem otrzymania 1500 zł alimentów na jego utrzymanie oskarżony sam alimentów w zasądzonej wysokości nie płacił.

Sąd Rejonowy trafnie uznał, że zachowanie oskarżonego odnoszące się do A. i M. J. jako dokonane za pomocą środków masowego komunikowania się wypełniło dyspozycję występku z art. 212 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., zaś w stosunku do M. F. (2) z art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Rejonowy nie naruszył także zasady swobodnej oceny dowodów w zakresie dotyczącym ustalenia przebiegu zdarzenia z dnia 7 kwietnia 2014 r. dotyczącego próby odebrania przez oskarżonego syna przed przedszkolem.

Dając wiarę zeznaniom pokrzywdzonej M. F. (2) i świadka W. G. (2), a odmawiając wiary wyjaśnieniom oskarżonego i świadka E. B. (2) Sąd Rejonowy wskazał szczegółowo przesłanki tejże oceny. W żadnym zakresie ocena Sądu Rejonowego nie wykroczyła poza granice określone przepisem art. 7 k.p.k., pozostając w zgodzie z zasadami logiki oraz wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Mimo tego, że Sąd Rejonowy nie dokonał odtworzenia nagrania z przebiegu tego zdarzenia okoliczność ta nie wpłynęła na prawidłowość dokonanej oceny dowodów.

Odtworzenie nagrania zostało dokonane w postępowaniu odwoławczym i nie wykazało błędów Sądu Rejonowego w zakresie oceny dowodów.

Dowodowe nagranie nie obejmuje najistotniejszych fragmentów, bowiem oskarżony i pokrzywdzona zasłonięci są poprzez samochód, którym na miejsce zdarzenia przyjechał oskarżony. Widoczny przebieg zdarzenia koresponduje wszakże z ustalonym przez Sąd Rejonowy w oparciu o zeznania pokrzywdzonej i świadka W. G. (2).

Obrażenia ciała, o których zeznawała pokrzywdzona korespondują z treścią dokumentacji lekarskiej, która potwierdziła, że mogły powstać w podawanych przez pokrzywdzoną okolicznościach.

Zarówno z zeznań pokrzywdzonej jak i zapisu zdarzenia na płycie CD, odtworzonej na rozprawie odwoławczej, wynika, że zachowanie oskarżonego ukierunkowane było na zmuszenie M. F. (2) do wydania oskarżonemu syna.

Sąd Rejonowy prawidłowo zatem uznał je za wypełniające dyspozycję przestępstwa z art. 191 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy uznał, że wymierzonej oskarżonemu za to przestępstwo kary 10 miesięcy pozbawienia wolności, mając na uwadze okoliczności zdarzenia, tj. miejsce publiczne przy przedszkolu, stopień użytej przemocy, wywołanie u pokrzywdzonej strachu o siebie i dziecko, nie można uznać za rażąco niewspółmiernie surową w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Sąd Okręgowy dokonał wszakże zmiany rodzaju i wysokości kar wymierzonych oskarżonemu za przestępstwa z art. 212 § 1 i 2 k.k. oraz z art. 212 § 1 k.k.

Dostrzeżone przez Sad Rejonowy tło zdarzenia tj. spór o realizację prawa do wykonywania władzy rodzicielskiej, wskazuje na przyjęcie, że kara pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 212 § 1 i 2 k.k. jest karą niewspółmiernie surową.

Karą wystarczającą dla osiągnięcia celów postępowania, w tym do zapobieżenia podobnym zachowaniom w przyszłości, jest analogicznie jak orzeczona za przestępstwo z art. 212 § 1 k.k. popełnione na szkodę M. F. (2), kara grzywny.

Ustalając wysokość stawek dziennych grzywny Sąd Okręgowy uznał, że winna zostać ona orzeczona w takim samym wymiarze jak grzywna za przestępstwo z art. 212 § 1 k.k. z uwagi na bardzo podobny sposób działania oskarżonego oraz te same pobudki, którymi się kierował.

Sąd Okręgowy ustalił wysokość stawki dziennej na kwotę 40 zł podwyższając także stawkę dzienną za czyn z art. 212 § 1 k.k. popełniony na szkodę M. F. (2), z uwagi na możliwość wynikającą z wniesionej na niekorzyść apelacji prokuratora, na kwotę 40 zł.

Oskarżony wprawdzie wskazał, że jest osobą bezrobotną, jednakże posiada dobrze płatny zawód i tylko i wyłącznie od jego aktywności zależy znalezienie dobrze płatnej pracy, która pozwoli na zgromadzenie pieniędzy na uiszczenie grzywny w zasądzonej wysokości.

Orzekając karę łączną grzywny na zasadzie absorpcji Sąd Okręgowy miał na uwadze bardzo podobny, wręcz taki sam, sposób działania oskarżonego oraz kierowanie się tymi samymi pobudkami.

Z uwagi na fakt, iż oskarżony obecnie nie pracuje, ciąży na nim zaległość z tytułu obowiązku alimentacyjnego, a także orzeczono wobec niego grzywnę Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze uznając, że obecnie oskarżony nie posiada możliwości do ich uiszczenia.